

Till läsaren

Numera har det folkliga berättandet mist sin betydelse som kontakt mellan människor och som förmedling av gemenskap. Televisionen har radikalt förändrat vårt beteende i umgänget och man kan med fog påstå, att TV:n övertagit rollen som berättare. Därmed har vi enskilda liten eller ingen möjlighet att påverka det material som serveras. Vi har blivit passiviserade. Förr upptog folktron en stor del av berättarkonstens innehåll och när nu den fjortonde upplagan av Sool-Öen presenteras, har redaktionens strävan varit att med anknytning till folktron ge några glimtar av sådant som funnits i mångas berättelser och tankar — från häxprocesser till spökhistorier.

Bakom en bygds fasad finns många både kända och okända människoröden och varje år vill vi skildra någon personlighet från vår ö. Dessutom fortsätter vår byinventering, denna gång med bomärken och beskrivning från norra Gruddbo. Det finns hågkomster i ord och bild, det finns kristidsminnen och det finns en hel del annat. Serien om Sollerö Capells laga skillnad övergår till den nya församlingens första bekymmer, uttryckt i snirklade protokollsformuleringar.

Erik Pettersson från Utanmyra ingår i år som ny redaktionsmedlem. Han är kunnig fotograf och har ett stort och varmt intresse för bygden och dess natur.

Med tillfredsställelse konstaterar redaktionen, att Sool-Öen vuxit till ett begrepp i många solleröbors hjärtan. Ett begrepp som innefattar Sool-Öen som en bro mellan nu och förr och med utsikt över både nuet och det förgångna — såväl ur allvarlig som lättsam aspekt. Vi konstaterar även, att vår publikation tycks mötas av viss respekt utanför vår sockengräns. Ett stort antal medarbetare har även i år medverkat till att utforma ytterligare en årgång av Sool-Öen och vår förhoppning är, att Sool-Öen även detta år kommer att tas emot med samma intresse från läsekretsen som tidigare.

Redaktionen

foto: Karl Lärka 1917

"Startjen" — Nisis Anders Larsson, Gruddbo f. 1835.

Den öppna spisen var förr en central punkt i stugan. Boendemiljön var ofta mycket primitiv. Huggkubbe fanns alltid vid spisen. Redskap och verktyg togs med in för att lagas eller vässas. Flammorna från elden var många gånger enda ljuskällan i stugan. I dunklet kan man ana sig till historier om spöken och rådn som väntar i vråna på att bli berättade. Detta var en miljö, där skrömt och folktro kunde frodas. Man kan nästan se hur historierna materialiseras från brasglöden, när Startjen tänder sin pipa.